

2. Заморська Л. І. Відносно визначені норми права: поняття, структура, функції: монографія / Л. І. Заморська; Нац. ун-т “Одес. юрид. акад.”. - Чернівці: Технодрук, 2010. - 167 с.
3. Заморська Л. І. Категорія “структура норми права” як основа його нормативності / Л. І. Заморська // Держава і право. Юрид. і політ. науки: зб. наук. пр. - 2010. - Вип. 50. - С. 17-24.
4. Історія формування та особливості сучасного розуміння нормативно-правового акта / Г.О. Христова, І.О. Гайдамака // Держава і право. Юрид. і політ. науки: Зб. наук. пр. - 2007. - Вип. 35. - С. 43-48.

УДК 342.7

ЄВРОПЕЙСЬКІ СТАНДАРТИ ПРАВ ЛЮДИНИ В УКРАЇНІ

Студент В.В.Грицай , гр. БП-1-16

Наук. керівник к.н. з держ. упр. Н.В. Кулак

Київський національний університет технологій та дизайну

Актуальність обраної теми обумовлена тим, що питання прав і свобод людини і громадянина на сьогодні є найважливішою проблемою внутрішньої та зовнішньої політики усіх держав світової спільноти. Саме стан справ у сфері забезпечення прав і свобод особи, їх практичної реалізації є тим критерієм, за яким оцінюється рівень демократичного розвитку будь-якої держави і суспільства в цілому.

Права людини є складним, багатовимірним явищем. У різні епохи проблема прав людини, незмінно залишаючись політико-правовою, набувала релігійно-етичного, філософського звучання.

Основи прав людини – повага життя і гідності кожної окремої людини – присутні в більшості великих релігій і філософських вчень світу. Права людини неможна купити, заробити або отримати в спадок – їх називають “невід’ємними”, тому що вони властиві кожній людині, незалежно від раси, кольору шкіри., статті, мови, релігії, політичних або інших переконань, національного або соціального походження, майнового стану, народження або будь-яких інших обставин.

Людство на шляху утвердження прав і свобод людини пройшло тернистий шлях, крок за кроком обмежуючи всевладдя держави, поширюючи принцип рівноправності на все більше коло осіб та відносин між ними. Часто саме боротьба за права людини, за нові й нові ступені свободи ставала каталізатором широкомасштабних змін у суспільно-політичному житті тієї чи іншої країни, вела до нового осмислення ролі людини в її відносинах з суспільством та державою.

Міжнародне співтовариство приділяє значну увагу розвитку та забезпеченню прав людини. Демократизації процесу, пов'язаного з проголошенням і захистом прав людини, значною мірою сприяло прийняття низки міжнародних документів щодо закріплення, правової регламентації та розробки механізму міжнародного захисту прав людини у державах, що підписали відповідні міжнародні документи.

Права людини грають особливу роль у взаємовідносинах людини і держави. Вони контролюють і регулюють здійснення державної влади над окремою людиною, надають свободи громадянам у відношеннях з державою і потребують від держави задоволення основних потреб людей, які підпадають під його юрисдикцію. Краще всього ці права виражені в міжнародно-правових, котрі були погоджені державами і в яких вміщуються норми прав людини. Після другої світової війни проблема прав людини з чисто внутрішньої стала перетворюватися в міжнародну. Поступово Конституційне право почало попадати під вплив міжнародних стандартів.

Європейська Конвенція про захист прав людини і основних свобод встановлює не лише найбільш вдалу у світі систему норм міжнародного права для захисту прав людини, але й одну з найбільш розвинутих форм міжнародної юридичної процедури. Для більшості людей Рада Європи асоціюється з правами людини. Натхненні положеннями Всезагальної декларації, Рада Європи прийняла Конвенцію про захист прав людини і основних свобод, - така її повна назва. Цей документ був відкритий для підписання в 1950 році.

На сьогодні Україна посідає п'яте місце за кількістю заяв, які подаються до Європейського суду з прав людини. Така ситуація є далеко не втішною, оскільки свідчить про численні факти неналежного захисту прав громадян у рідній державі. І це, у свою чергу, змушує українців звертатися за захистом своїх прав до Європейського суду. З другого боку, зростання кількості звернень до Страсбурзького суду свідчить про підвищення рівня обізнаності громадян зі своїми правами.

Література:

1. Великая Хартия вольностей (Англия, 1215 г.) // Междунар. акты о правах человека : сб. док. / сост. и авт. вступ. ст. В. А. Карташкин, Е. А. Лукашева. – М. : Норма: ИНФРА-М, 1998. – 753 с.
2. Верланов С. О. Європейська соціальна хартія: особливості принципів міжнародного тлумачення (за матеріалами практики Європейського комітету соціальних прав) / С. О. Верланов // Бюл. М-ва юстиції України. – 2008. – № 2. – С. 119 – 130.
3. Добрянський С. П. Хартія Європейського Союзу про основні права як втілення здобутків загальної теорії прав людини / С. П. Добрянський // Бюл. Мін-ва юстиції України. – 2003. – № 5. – С. 42 - 48.

4. Кулак Н.В. Актуальні питання правового статусу добровольчих формувань в Україні./ Н.В. Кулак // Часопис Київського університ – 2016. – № 4.

УДК 342.5

ПОНЯТТЯ МЕХАНІЗМУ ДЕРЖАВИ

Студент О.В.Грицай , гр. БП-1-16

Наук. керівник к.н. з держ. упр. Н.В. Кулак

Київський національний університет технологій та дизайну

Механізм держави — це цілісна ієрархічна система всіх державних організацій, які практично здійснюють завдання та функції держави. Механізм є структурним та предметним втіленням держави, це її постійно функціонуюче вираження. Між функціями держави і її механізмом існує прямий зв'язок. Оскільки механізм створюється для виконання функцій держави, саме їм у цьому зв'язку надається вирішальна роль. Будова механізму держави залежить від того, які функції бере на себе держава. Структура механізму держави складається з державних органів, державних підприємств і державних установ. Цілісність державного механізму забезпечується єдиними принципами організації та діяльності державних органів, підприємств і установ, спільними цілями. Між складовими елементами механізму держави існує ієрархічний зв'язок: різні органи та установи посідають неоднакове місце в державному механізмі. Лише органи держави наділяються владними повноваженнями, за допомогою яких відбувається управління справами суспільства. Державний орган — це складовий елемент механізму держави, який безпосередньо здійснює функції держави та наділений владними повноваженнями. Державні органи взаємозв'язані відношеннями субординації. Система всіх державних органів складає апарат держави.

Державні підприємства (підприємства державної форми власності) засновуються для здійснення господарської діяльності з метою виробництва необхідної державі продукції, виконання різних робіт і надання різних послуг для задоволення потреб суспільства.

Державні установи — це державні організації, які здійснюють практичну діяльність з виконання функцій держави в різних сферах: соціальній, культурній, освітній, у сфері охорони здоров'я тощо. Таким чином, державні підприємства та установи підпорядковуються державним органам та здійснюють відповідні функції держави у сфері виробничої діяльності (підприємства) або у сфері нематеріального виробництва, виконують загальносоціальні функції в галузі економіки, освіти, охорони здоров'я, науки (установи). Державні установи та підприємства, на відміну від державних органів, не є носіями державної влади.

У науковій і навчальній літературі державний механізм розглядається як сукупність різних державних органів, інших організацій (підприємств і